

τῆς εἰσόδου ἐκλίσθη καὶ ἤκούσθη ὁ ἦχος τυμπάνου.

Εὐθὺς δύο ἰάπωνες λευκοφορεμένοι ἀνασικό-
νοντες τὸ εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς παραπέτασμα,
παρουσιάσθησαν φέροντες διάφορα ἐπιπλα ἀπολά-
καν, τὸ παράδοξον σχῆμα τῶν ὁποίων ἐπέσυρε τὴν
προσοχὴν μας: ἦσαν μία λεκάνη, εἰς καθίσκος, ἐν
θυμιατήριον καὶ τέλος μικρὸν τραπέζι ἐπὶ τοῦ ὁ-
ποίου ἔθεσαν σπάθην, μικρὰν καὶ καμπύλην. Κα-
τόπιν ἀπεσύρθησαν.

Τὸ παραπέτασμα τοῦ βάθους ἀνεσηκώθη καὶ
πάλιν καὶ ἐφάνη ὁ Μίλτον, φέρων ῥάσον ἀπὸ λευ-
κὸν μεταξωτόν. Τὸν ἠκολούθουν οἱ δύο του συμ-
πατριῶται ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἐκράτει βιβλίον
πλουσίως δεμένον μελανοδοχεῖον καί περιτετυλιγ-
μένον χάρτην, ὁ ἄλλος γυμνὸν ξίφος. Καὶ ἦλθον
καὶ ἐκάθησαν γωνιαστὶ, ὁ πρωταγωνιστὴς ἐμ-
πρὸς οἱ δύο ἀκόλουθοι ὀπισθέν του.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

Μέγιστον ἐν Ἐλαχίστῳ.

Κοιμώτατον, γελαστό, μικρὸ μικρὸ ποῦ χω-
ρεῖ στὸ πῖδ μικρὸ θυλάκιο καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ
γεμάτο ἀπὸ πληροφορίες, μὲ τιμολόγια κυβερ-
νητικὰ καὶ πατριαρχικὰ, μὲ ὅλας τὰς ἐφορτὰς, μὲ
τὰ ὀνόματα τῶν μητροπολιτῶν, καὶ τόσα ἄλλα
ποῦ ἀπορεῖ κανεὶς πῶς κατάρθωσαν νὰ χωρέ-
σουν τόσα πράγματα σὲ τόσω μικρὸν ὄγκον.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ **Ἐγκόλπιον Ἡμερο-
λόγιον** τοῦ ἔτους 1897 τῶν κ. κ. Κ. Ζιβίδου
καὶ Σας τυπολιθογράφων εἰς Γαλατᾶ, ὁδὸς Χα-
ρατοῦ, ἀριθ. 12.

Τὸ πέμπτον μόνον ἔτος διανύων ἔχει ἥδη
διάδοσιν 10,000 ἀντιτύπων. Εἶναι ὁ μεγαλί-
τερός του ἔπαινος.

Δῶρα τῆς Πρωτοχρονιάς.

Τὸ ὠρσιώτερον, τὸ ὠρελιμώτερον, τὸ πρακτικώτερον
πρωτοχρονιάτικο δῶρο διὰ τοὺς παῖδας ἀναμφιβόλως
εἶναι ἡ **Διάπλασις τῶν Παίδων** εἰκονογραφη-
μένον περιοδικὸν διὰ παιδιὰ ἐφήβους καὶ νεάνιδας ἰ-
δρυθὲν τῷ 1879 καὶ εἰσερχόμενον ἤδη εἰς τὸ 19ον
αὐτοῦ ἔτους, καθ' ὅτι κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν τὸ
τερπνότερον καὶ μορφωτικώτερον ἀνάγνωσμα τῆς τρυ-
φερᾶς ἡλικίας εἶνε ἡ **Διάπλασις τῶν παίδων**.
"Ὅ, τι δημοσιεύεται ἐν αὐτῇ, — μυθιστορήματα δι-

ηγήματα, δραμᾶτια, διήλογοι, μονόλογοι, μῦθοι, ποι-
ήματα, βιογραφίαι, κτλ. κτλ. — ὅλα εἶνε συντεταγ-
μένα εἰς γλώσσαν ἀπλὴν καὶ εἰς ὕψος κομψὸν κατὰ
τὰς ὑγιεστεράς παιδαγωγικὰς ἀρχάς, ὑπὸ συγγραφέ-
ων ἐιδικῶν καὶ ἀνεγνωρισμένης ἀξίας, ἐλλήνων καὶ
ξένων.

Αἱ διάφοροι πνευματικαὶ ἀσκήσεις, αἱ προτεινόμε-
ναι πρὸς λύσιν, ὀξύνουσι τὸ πνεῦμα τῶν νεαρῶν τῆς
συνδρομητῶν, καὶ οἱ συχνὰ προτεινόμενοι διαγωνι-
σμοὶ ἐξεγείρουσι τὸ εὐγενὲς αἶσθημα τῆς ἀμίλλης· ἡ
δὲ τρυφερά καὶ ἐγκάρδιος Ἀλληλογραφία τῆς Δια-
πλάσεως προσδίδει εἰς τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἰδιαίτε-
ρον ὅπως θέλγητρον.

Τέλος ἡ φιλοκαλία μεθ' ἧς ἐκτυποῦται ἡ Διάπλα-
σις τῶν Παίδων καὶ αἱ εἰκόνες δι' ὧν κοσμηταὶ κα-
θιστώσιν αὐτὴν φύλλον ἐξόχως καλλιτεχνικὸν καὶ ὡ-
ραῖον, ὅπως πρέπει νὰ εἶνε πᾶν βιβλίον προωρισμένον
δι' ἀναγνώστας νεαροὺς, τῶν ὁποίων ἡδὴ μορφοῦται
ἡ καλαισθησία.

Ἀλληλογραφία.

Κυρίαν Ε. Γ. Ἐν τὰ ὕθ α. — Ἡ συναναστροφὴ ὁμοιά-
ζει τὴν μουσικὴν συμφωνίαν. "Ὅπως ἐν αὐτῇ ἕκαστον ὄρ-
γανον παίζει τὸ ἴδιον μέρος, παύει καὶ ἀρχίζει καθ' ὅρι-
σμένον χρόνον καὶ τόνον, οὕτω καὶ ἐν ἐκείνῃ ἕκαστος δέον
ἀναλόγως τῶν προσόντων αὐτοῦ νὰ συνεισφέρει ἐπικυρίως
καὶ καταλλήλως τὴν ὁυλίαν αὐτοῦ. "Ὅπως δ' ἐν τῇ μου-
σικῇ συμφωνίᾳ, ἐὰν ἐν ὄργανον θελήσῃ μόνον καὶ ἀνεξαρτή-
τως τῶν ἄλλων, νὰ ἐκτελέσῃ τὸ τεμάχιον, θὰ ἐπέλθῃ κακο-
φωνία, οὕτω καὶ ἐν τῇ συναναστροφῇ ὁπόταν τις ἔχῃ διαρ-
κῶς τὸν λόγον, ὅσον καὶ ἂν κινή τὸ ἐνδιαφέρον, καταστρέ-
φῃ ὅμως τὴν γενικὴν ἁρμονίαν, ἐν τῇ ποικίλλῃ συμπράξει
τῆς ὁποίας ἐγκεῖται ἡ ἐπιτυχία τῆς συναναστροφῆς. Φη-
ντασθῆτε, κυρία, ὅταν ὁ μονωδὸς τῆς συναναστροφῆς τύχῃ
νὰ ἦναι ἀπλῶς ἐκείνος τις ἡ περιουτολόγος! Τότε ἡ καλὴ
οἰκοδόμοισα, ὡς ὁ ἀρχιμουσικὸς ἐν τῇ συμφωνίᾳ, δίδῃ τὸ
μέτρον. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐν τῇ μουσικῇ ὀνομάζεται, γερμανι-
στῇ, tact. Ἐν δὲ τῇ συμπεριφορᾷ, γαλλιστῇ, ἐπίσης tact.
Δὲν σὰς φαίνεται, κυρία, παράδοξος ἡ σύμπτωση;

Κύριον Η. Κ. Ἐν τὰ ὕθ α. "Ὅσον τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δι-
κηγόρου τυγχάνει ὑπὲρ πᾶν ἄλλο εὐγενὲς καὶ ἐλευθέρου το-
σοῦτον εἶνε καὶ δύσκολον περὶ τὴν ἐξάσκησιν. Δὲν ἀρκεῖ ἡ
γνώσις τῶν νόμων καὶ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν, πολλὸ ὀλιγότερον
ἡ καταβολήεις αὐτῶν καὶ ἡ στρεψοδικεῖα ἀπαιτεῖται ἰκα-
νότης μετὰ χαρακτῆρος, ἡ συνυπαρξὶς πολλῶν καὶ διαφόρων
προσόντων πρὸς ἐπιτυχίᾳ αὐτοῦ ἐξάσκησιν. "Ὁ ἀληθὴς δικη-
γὸς δέον νὰ ἔχῃ ἐν αὐτῷ τὸν ὀρθὸν λόγον, τὴν φαντασίαν,
καὶ τὸ φρόνημα. Ἀνθρωπὸς τοῦ λόγου καὶ τῶν ἔργων δέον
νὰ εἶναι θαρραλέος, ἀγαθὸς καὶ ἀφιλοκερδής. Φρονεῖται ὅτι
ὑπάρχουν πολλοὶ τοιοῦτοι μεταξὺ τῶν δικηγόρων;

Δεσποινίδα Α. Γ. Ἐν τὰ ὕθ α. "Ὁ ἔρωας εἶνε ὡς τὸ ἐν πλῶ
ἱστοφόρον. *Ἀν ἔχῃ ὄφριον τὸν ἄνθρωπον φθάνει ταχέως εἰς τὸν
προορισμὸν αὐτοῦ. *Ἀν τοῦναντίον λοξόπολεῖ, χερμαίζεται ἐν
τῷ πελάγει ἢ προσορμίζεται ἐξ ἀνάγκης εἰς ἐρήμους παραλί-
ας. Πολλάκις κάμνει ἀβάρην, ἐνίοτε δὲ ναυαγεῖ ὀλοτελῶς.
"Ἦδη ὅτε ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἐν χρήσει τὰ ταχέειδα τοῦ ἔρωτος ἐ-
γένοντο συντομώτατα. Φθάνει τις ταχέως καὶ ἀσφαλτέστερον
εἰς τὸν προορισμὸν. Πικρετήρηθη πλὴν ὅτι ἡῶς ἦσαν αἱ συγ-
κρούσεις.

Θυγαλλίς.